

SCHELDEK*r*ANT

voor iedereen met een hart voor (zwerf)katten

De stille Miauw deel 1 en 2



Nieuwe rubriek: Hoe is het nu met

Bartje?

Tiffy?

Rambo?

Estrella?

De Redding van Charlie

Verkooppagina voor Scheldekat

Winter 2019



SCHELDEKATJES HEBBEN UW HULP NODIG!



ADOPTEEER OF DONEER



SCAN EN DONEER
OF DONEER
OP REK.NR.
NL19INGB0006025997

Stichting Scheldekat verzorgt projecten voor zwervkatten in Zeeland. Door middel van vang- en castratie-acties worden zwervkatten gevangen, gecastreerd, tamme katten herplaatst bij kattenliefhebbers en kittens tot een leeftijd van 4 maanden gesocialiseerd en eveneens ter adoptie aangeboden. Stichting Scheldekat bestaat volledig uit vrijwilligers. Zowel het bestuur, als administratie, opvang, vangen, en plaatsingen wordt gedaan door mensen die zich in hun vrije tijd vol overgave bezig houden met zwervkatten in Zeeland. Jaarlijks worden er meer dan 400 katten en kittens op deze wijze door Stichting Scheldekat opgevangen.

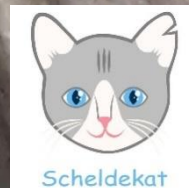
!!UW HULP IS NODIG OM DIT WERK TE KUNNEN BLIJVEN DOEN!!



Scheldekat

VOOR MEER INFORMATIE, KIJK OP WWW.SCHELDEKAT.NL

VOORWOORD



Beste kattenliefhebbers,

De Scheldekrant is voortaan gratis en iedereen kan erin bladeren en lezen. Achtergrondinformatie en verhalen van pleeggezinnen of adoptanten geven een kijkje achter de schermen bij Scheldekat.

We hebben een heel druk jaar gehad waarin we naast zo'n 200 volwassen zwervkatten eveneens 249 kittens hebben (op)gevangen, meer kittens dan ooit. Zelfs met deze dagen doen we nog een wanhopige poging om een kitten te vangen voordat het te laat is.

Nog te weinig mensen beseffen dat zwervkatten het gevolg zijn van het niet castreren of steriliseren van huiskatten. Kittens worden gedumpt of buiten geboren en verwilderen. Wij doen ons best ze te vangen, maar soms komen we te laat en zijn ze al gestorven. Soms komen we ook net op tijd voordat het baasje ze kon verdrinken of overleeft het kitten de poging tot doodslag. Bartje is een goed voorbeeld van een overlevertje en zijn uitgebreide verhaal kunt u in deze krant lezen.

Er waren dit jaar ook meerdere katjes met gebroken pootjes. Een operatie waarin een plaatje met schroeven het pootje weer in vorm moet herstellen is niet goedkoop. Mensen die niet eens het geld hebben om hun kat te laten castreren hebben al helemaal geen geld om naar een dierenarts te gaan. Arme katjes. Maar wij doen wat we kunnen en dat doen we met uw steun en donaties, want subsidie krijgen we niet. Mijn dank is groot voor uw gulle giften waarvan wij afhankelijk zijn. Al onze medewerkers zetten zich overigens vrijwillig en gratis in om katten en kittens met of zonder moederpoezen te helpen en verzorgen. Ik ben dan ook heel trots en blij met onze vrijwilligers die tezamen zoveel goed werk verrichten en het lot van zoveel zwervkatjes een gunstige wending geven.

Ik hoop dat u een gezellige jaarwisseling ervaart met uw dierbaren. Houd uw kat(ten) binnen tijdens de jaarwisseling en let goed op dat ze niet ontsnappen rond middernacht als de deur opengaat. Dan wens ik u een heel gezond, gelukkig en diervriendelijk 2020!

Marleen Drijgers



INHOUD



23



28



13



36



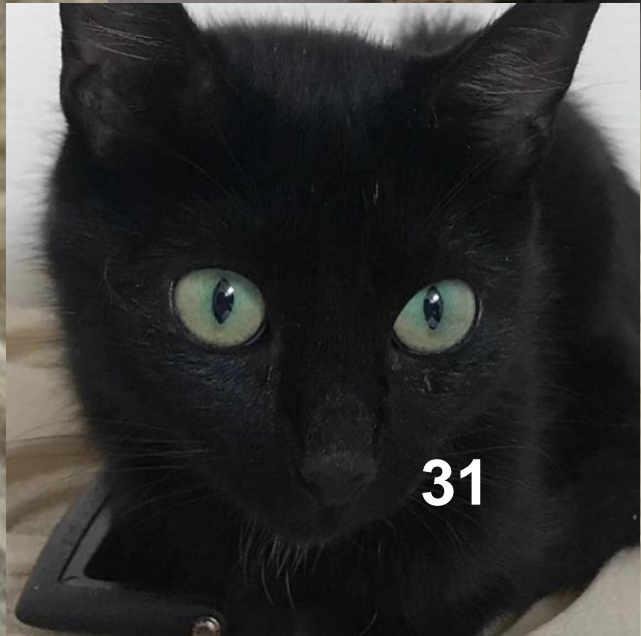
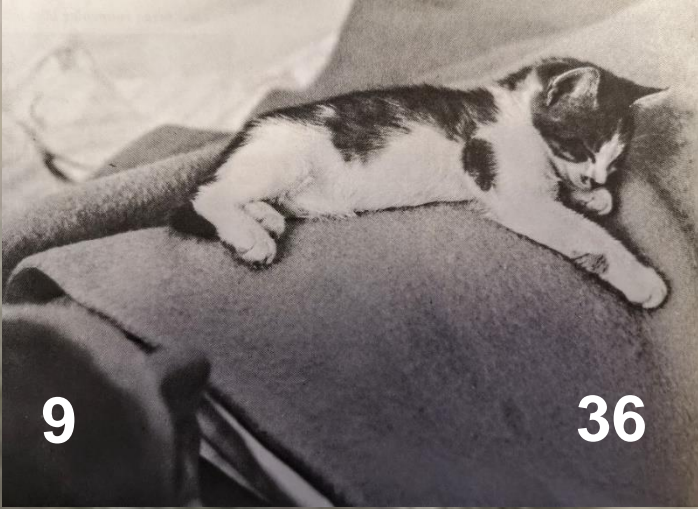
37



31

7	Verrassing!
13	In loving memory of Salem
23	Bartje
28	Shaolin en TaiChi
31	Snoopy
33	Moortje/Ula
36	De redding van Charlie
37	Verkooppagina voor Scheldekat

NENNY SMEENK
DIANA ALVAREZ
MARKEEN DRIJGERS & LINDA LODDER
NATASHA POPOSKA-DE BATS
AMANDA VAN BOVEN
NATASHA POPOSKA-DE BATS
MADELIEF



Vaste rubrieken

3	VOORWOORD	Marleen Drijgers, Voorzitter
9	KATTENKRABBELS DE STILLE MIAUW 1	Ine Wagenaar
16	HOE IS HET NU MET	Diverse redacteurs
34	DE STILLE MIAUW DEEL 2	Ine Wagenaar

Verrassing!

Door Nenny Smeenk



Loom lig ik in het gras bij de boomgaard en draai op mijn buik. Naast me bloeit wilde kamille en ik ruik eraan; heerlijk die geur! Tevreden kijk ik naar mijn hondjes die voldaan in de schaduw van de bomen liggen te rollen. “Kom kinders, we gaan naar huis toe”. Ik fluit tussen mijn tanden. Hijgend komen ze aan gedarteld. Wanneer ik thuiskom gaat mijn ambufoon. Ik zet de telefoon op de speaker, pak het trommeltje met hondensnoepjes en deel ze uit.

Een meneer aan de andere kant van de lijn vertelt me dat er al een paar dagen een kitten rondloopt in het wandelbosje waar hij normaal zijn hond uitlaat. Op mijn vraag of het nog blauwe oogjes heeft is het antwoord positief en hij schat dit kleintje op een week of zes.

“Al een paar dagen?” vraag ik verbaasd.

“Ja mevrouw, ik hoor 'm al een dag of drie miauwen, maar mijn hond vindt ie nogal eng en dan gaat ie er vliegensvlug vandoor,” legt hij uit.

Ik heb vooralsnog geen idee wélk bosje hij bedoelt aan de Zeedijk, want die dijk loopt zo ongeveer van Breskens tot aan Paal. “Staan er huizen in de buurt?” pols ik.

“Nee er staan daar geen huizen,” is zijn antwoord, maar dan geeft hij toch een specifiekere omschrijving van de locatie.

“Het is waarschijnlijk een droppie.” mompel ik al schrijvend met de telefoon tussen mijn schouder en hoofd geklemd.

“Wat zegt u mevrouw?” klinkt het verbaasd aan de andere kant van de lijn. Ach, die man denkt natuurlijk dat hij me verkeerd heeft verstaan; iets met snoep (drop) ofzo.

“Een droppie,” zeg ik glimlachend “zo noem ik een dier dat uit de auto is gezet; oftewel gedropt.”

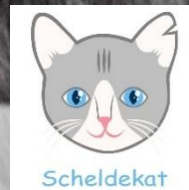
In dit geval moet ik het hebben van zijn info, want ik heb geen adres en met alleen deze gegevens heb ik niets aan de Tomtom. Ik schrijf alles op een meldingsformulier en besluit gelijk een kijkje te gaan nemen. Het is al een paar dagen op rij erg warm weer dus foute boel als er in dat bosje zo'n hummel aan het rondscharrelen is.

Verbazingwekkend genoeg is de locatie gemakkelijker te vinden dan ik in eerste instantie dacht en ik draai de ambulance een kleine parkeerplaats op.

Ik loop wat rond maar hoor of zie niets dat op een kitten duidt. Als dat hummeltje hier al drie dagen ronddwaalt zal ie nu toch niet ineens weg zijn, denk ik peinzend.

Langzaam loop ik het bosje door en zachtjes roep ik: “Miauw, miauw...”

Gelukkig kom ik niemand tegen, want men zou kunnen denken dat ik een zonnesteek heb ofzo als ze me zo bezig horen, bedenk ik giechelend. Intussen ben ik het hele bosje al miauwend doorgewandeld, maar ik hoor of zie niets. Ik loop vervolgens nogmaals de route, want gelijk opgeven ligt niet zo in mijn karakter. Maar hier was ik eigenlijk al bang voor; drie dagen met deze warmte zijn dit kitten waarschijnlijk toch fataal geworden, alhoewel katten wel héél taai zijn.



Bij de ambulance teruggekomen pak ik een flesje water uit mijn handtas. “Pffff, het is écht ongemakkelijk warm vandaag!” puf ik en veeg een paar zweetdruppels weg die langs mijn neus naar beneden lopen. Ik doe de zijdeur open, ga zitten en drink het flesje half leeg. Als ik daar zo zit probeer ik het eens op z'n 'kittens'. Per slot van rekening is dat toch een heel ander geluid als miauwen.

“Ieuw, ieuw, ieuw” en ineens vanuit het niets krijg ik toch wel ántwoord! Ik schrik er bijna van zeg...!

“Ieuw” klinkt het uit de struiken vlakbij me en nogmaals een verontwaardigd “Ieuw”. Ik zet mijn flesje neer en loop naar de struiken toe.

“Ahhh lieverd, dáár ben je...!” zeg ik zacht.

Vanaf een omgevallen boom kijkt een grijs met wit kitten-koppie me aan. Snel overdenk ik een stappenplan. Het vangnet zou een optie zijn als er niet overal begroeiing zou staan. Dat vangnet vervalt dus en ik pak de vangkooi. Uit de la pak ik daarna een bakje paté, een schaalpje, een vorkje en als laatste een steen. Een steen? Ja, een steen! Ik heb diverse maten aan boord en die hebben me al regelmatig geholpen.

Een vangkooi is gemaakt op een gemiddeld maatje kat, maar met kittens kom je gewicht tekort.

Die stenen gebruik ik om het gebrek aan gewicht op te vangen, omdat anders de vangkooi niet werkt. Die kleintjes kunnen dan in en uit lopen en er gebeurt niets. Maar het is de bedoeling dat ik die kleine hier wég ga vangen, want hier kan het in ieder geval niet blijven.

Het kitten loopt nieuwsgierig (en hongerig) op veilige afstand om me heen. De kooi zet ik stabiel neer en op scherp en de steen schuif ik naar achteren de kooi in. Ik schuif het bakje met eten er achteraan en loop weg om rustig te wachten; dit is altijd een kwestie van geduld.

Ik hoor wat geritsel en daar blijft het bij. Nieuwsgierig loop ik terug naar de kooi en ik moet dan toch lachen.

Die kleine slimmerik heeft met zijn kleine knuistjes gehengeld aan de zijkant van de kooi (door het traliewerk heen) en het schaalpje is leeg.

Maar dan ineens... wat is dat nou? Schuin voor me spot ik nóg een kitten! En dit kitten (een meisje) begint ook hongerig om eten te schreeuwen.

Schildpads (katten in de kleuren zwart/rood/bruin) zijn altijd meiden, daar bestaat geen mannelijke vorm van. Net als dat 'lapjes' ook altijd poesen zijn.

Vandaar dat ik, toen er mensen bij mij kwamen in verband met kittenbemiddeling, in de lach schoot, toen men een lapje wilde, maar dan wel een kátertje en geen poesje.

“Als ik die zou hebben, dan zou ik het zélf houden,” was mijn reactie.

Stomverbaasd keek het echtpaar me aan en zei tegelijkertijd: “Dan zou u het zélf houden?”



“Ja en dan neem ik gelijk contact op met het Guinness Book of Records,” grinnikte ik.

Ik lichtte toe dat die niet bestaan en beiden begonnen te lachen.

“Oh, maar dat wisten we helemaal niet!” zei mevrouw lachend.

Het kleine kitten-meisje begint harder 'leuw' te roepen. Ik neem het schaalpje mee naar de ambulance om er weer wat vlees op te doen. Wanneer ik met het schaalpje vlees terugloop naar de hongerige tweeling valt ineens met een harde klap het deurtje van de vangkooi dicht.

Bij de vangkooi aangekomen zie ik beide kittens in de vangkooi zitten. Ze zitten me allebei behoorlijk beteuterd aan te kijken.

Dit is dus écht een verrassing! Niet één maar twee kittens tegelijk en dat, terwijl ik met het schaalpje vlees in mijn handen sta.

Ik zet het schaalpje boven op de vangkooi en draag mijn kostbare lading naar de ambulance en schuif de kooi naar binnen. Dit zijn gewoon tamme kittens en ze zijn uitgehongerd. Ik haal de beveiliging van het deurtje, pak het schaalpje vlees en schuif het onder het deurtje door.

“Alsjeblieft hoor, eet dit alvast maar lekker op!” en dat laten ze zich niet nog een keer zeggen en schrokken het schaalpje leeg.

Ik kijk nog eens naar dit hongerige tweetal. Volkomen begrijpelijk, dat de melder maar één kitten had gezien. Die ene is grijs met wit, maar dat schildpadje zie je natuurlijk nooit in de schemering; en dat was precies de tijd, dat die meneer de hond uit ging laten.

Ik ging kijken voor één kitten en ik heb er nu twee aan boord; deze missie is dus meer dan geslaagd!

Ze blijken amper zes weken te zijn. Als je kittens weegt heb je een “ongeveer-leeftijd”. Een ezelsbruggetje is hiervoor het aantal grammen dat ze wegen min 100 gram geboortegewicht. Dus een kitten van 600 gram is ongeveer vijf weken oud. Naar aanleiding van hun gewicht en deze berekening worden ze nog ruim twee weken opgevangen en in die tijd zoeken we een thuis voor ze.

Ik heb de tweeling een aantal keren teruggezien en ze groeien als kool.

En schuw? Nee hoor, helemaal niet meer! Spinnend komen ze naar me toe om te knuffelen.

Hiervoor en daarom ga je in de zinderende hitte een tijdlang miauwend door een bosje lopen... in de hoop antwoord te krijgen!

Kattenkrabbels

door Ine Wagenaar



Wat denkt mijn kat? Dat is iets wat wij ons als kattenliefhebbers allemaal wel eens afvragen... Je zou zo graag eens weten hoe een kat ons en de wereld om ons bekijkt, er zou een boek over geschreven moeten worden.

Wat blijkt... dat boek is geschreven en al in 1964. Sterker nog: het boek is geschreven door een kat en heet "The Silent Miaow; A Manual for Kittens, Strays and Homeless Cats" ("De Stille Miauw; een handleiding voor kittens, zwerv- en thuisloze katten"); het is vertaald uit het Kats naar Engels door Paul Gallico en er staan veel foto's in genomen door Suzanne Szasz.

Ik zal in de komende edities van de Scheldekrant steeds een hoofdstuk van dit boek vertalen en samenvatten, ter lering en vermaak en om nu eindelijk antwoord te geven op bovenstaande vraag.

Voorwoord

Dit boek is begonnen toen de schrijver een getypt manuscript in handen kreeg met het verzoek om eens te kijken of hij er iets mee kon. Het leek geschreven in een soort code en aangezien de schrijver in het leger had gezeten en iets met decoderen had gedaan vond hij het wel een uitdaging de 'kop en staart' te vinden van deze tekst.

Al gauw kwam hij erachter dat het leek alsof iemand of 'iets' de juiste toets niet goed kon indrukken, met de typemachine erbij kon hij de tekst al snel gewoon lezen. Het bleek dat dit manuscript getypt was (1964 dus op een elektrische schrijfmachine) door een kat; een onderzoek door de schrijver leidde naar een echtpaar met een kat: Cica (spreek uit Tsi-tsa) waarvan de omstandigheden precies overeenkwamen zoals omschreven in het boek. Bovendien hadden zij ook een elektrische typemachine in huis; bij navraag was het echtpaar wel eens 's nachts wakker geworden van wat zij dachten dat typegeluiden waren. Zij hadden bij onderzoek nooit iets kunnen vinden. De kat keek heel onschuldig en wist duidelijk van niets...



De Stille Miauw

een handleiding voor kittens, zwerv- en thuisloze katten

Hoofdstuk 1

Take-Over deel 1



Toen ik een heel jong kitten was had ik de pech om mijn moeder te verliezen en was ik met 6 weken alleen op de wereld.

Gelukkig was ik slim, vol zelfvertrouwen, vindingrijk en zag ik er niet slecht uit; bovendien had ik van mijn moeder een aantal weken les in kat zijn gehad, voordat zij een ontmoeting met een auto niet overleefde.

Na 1 week op een dieet van insecten, rupsen en wormen te hebben geleefd wist ik dat het zo niet langer ging. Ik besloot een familie te adopteren en hun huis over te nemen door hun kat te worden.

Het woord take-over wordt eigenlijk gebruikt in de menselijke zakenwereld maar het omschrijft het beste de manier waarop wij binnendringen in hun leven. Alles is vanaf dan anders, hun huis, hun gewoontes, hun leven; vanaf dan zijn ze van ons.

Ik liep het bos uit waar ik tot dan toe geleefd had en zag een klein, plezierig uitziend huis met een schuur er vlak bij. Er was een moestuin, een bloementuin en een vijver. Al met al het soort huis waar ik best wel wilde wonen.

Voorzichtig sloop ik naar de achterdeur die open stond maar met een hordeur die dicht was en keek naar binnen. Aan de ontbijttafel zaten een man en een vrouw, ze zagen er precies uit als de familie die ik me had voorgesteld, er leken geen anderen (of kinderen) in het huis te wonen.

Ik deed een sprong omhoog en bleef in de hordeur hangen terwijl ik klagend miauwde. Het echtpaar keek op, ik deed alsof ik mijn grip verloor en viel naar beneden maar klom gelijk weer omhoog terwijl ik maar bleef miauwen.

Dit deel was reeds opgenomen in het vorige nummer.

Omdat de ScheldeKrAnT nu gratis wordt, verwachten we veel nieuwe lezers.

Daarom is het deel 1 ook in dit nummer opgenomen



De vrouw zei: "Oh kijk, dat arme ding wil naar binnen. Het heeft vast honger; ik zal haar wat te eten geven." Precies zoals ik had verwacht, die had ik in de pocket! De man was een ander verhaal, die begon op de tafel te slaan en te schreeuwen: "Niets ervan, als je het wat te eten wil geven doe je dat maar buiten in de schuur en jaag het dan weg! Dat beest komt niet binnen!



Toen ik dat hoorde dacht ik: "Aha, jij gaat een uitdaging zijn vriend, maar dan ben je aan het goede adres! Als ik iets leuk vind dan is het wel het omturnen van een man die denkt dat hij een kattenhater is!"

De vrouw had mij ondertussen van de hordeur geplukt en zei tegen de man: "Och schat, maak je toch niet zo druk, ik geef haar eerst eens wat te eten en dan zetten we haar daarna wel buiten."

Mijn strategie was dat ik de man gewoon negeerde en me volledig richtte op de vrouw die allerlei lekkers op een schoteltje legde en terwijl ik at allerlei lieve woordjes tegen me fluisterde.

De man was het hier niet mee eens en eiste van zijn vrouw dat zij me buiten zou zetten; wat ze deed maar ik hing onmiddellijk weer in de hordeur te mauwen!

"Zie je nu wat je hebt gedaan?" zei de man, "Ga het beest maar terug in het bos zetten". De vrouw deed wat de man vroeg en zette me aan de bosrand neer, maar tot 3 keer toe kwam ik weer achter haar aan rennen, de vierde keer bleef ik aan de bosrand zitten en keek zo zielig mogelijk.

De man kwam naar buiten en ging in zijn auto weg maar het laatste wat hij deed was naar mij kijken terwijl ik daar zat; moederziel alleen.

We hadden een hele fijne dag samen, totdat ze me weer buiten zette omdat de man thuis zou komen van het werk.

Ik wachtte totdat het helemaal donker was en toen ik mezelf zielig genoeg vond omdat ik weer alleen was en veel honger had, ging ik voor de hordeur zitten en begon aan een stuk te mauwen.

Het duurde niet lang of de man kon het niet langer aanhoren en begon te schreeuwen over "die verdomde kat" zus en "die verdomde kat" zo. Ik deed er nog een schepje bovenop en legde al mijn gevoel in mijn miauws.





“Och” zei de vrouw, “ze moet wel hele erge honger hebben”.

De man schreeuwde: “Waarom geef je dat beest in hemelsnaam niet wat te eten!”

Waarop de vrouw begon te zeggen: “Omdat jij zei...”

De man antwoordde: “Laat maar zitten wat ik zei; geef het te eten en zet het dan weer buiten”.

De vrouw ging mij halen, gaf mij een heerlijk maal en in plaats van mij buiten te zetten hield ze mij op haar schoot en begon ze met me te spelen en knuffelen. Ik begon onmiddellijk te spinnen en me tegen haar aan te strijken.

De man was de krant aan het lezen maar af en toe legde hij die neer en keek bozig naar ons. De vrouw ging de kamer uit en liet mij in de stoel slapen, tenminste ik deed alsof ik sliep maar bleef de man in de gaten houden. Die bleef maar naar mij kijken en ik wist precies wat hij dacht. Hij was jaloers, hij had graag gehad dat ik op *zijn* schoot was gaan liggen maar dat zou hij nooit toegeven. De vrouw riep van boven dat hij de kat buiten moest zetten en met grote weerzin stemde hij toe. Hij hield me een beetje onhandig vast maar met veel moeite kon ik net bij zijn kin om hem een kopje te geven. “Schei daar mee uit Kitty”, zei hij en ik wist dat ik hem zo in mijn zak kon steken maar ik had geen haast. Ik besloot hem zo week te maken dat hij uiteindelijk mijn absolute slaaf zou zijn. Des te rotter hij zich zou voelen des te beter. Dus toen hij me neer wilde zetten aan de rand van het bos hield ik me vast aan zijn overhemd en begon vreselijk te kermen. De man wist me los te maken en neer te zetten en liep vlug weg, maar zoals ik had gedacht draaide hij zich na enkele stappen om, om te zien of ik hem volgde... Natuurlijk liep ik vlak achter hem; “Verdorie Kitty, blijf daar” zei hij elke keer dat we dit spelletje herhaalden, uiteindelijk tilde hij me weer op en wist ik met mijn kopje weer zijn kin te bereiken... “Och” zei de man en ik begon te spinnen. “Denk niet dat je gewonnen hebt Kitty” zei hij terwijl hij mij in de schuur in een kartonnen doos zette en wegliep. Hij kon het niet laten om te kijken of ik hem weer zou volgen maar dit keer deed ik dat niet. Ik zat hem daar in de doos aan te kijken, mijn kopje er net boven uit stekend terwijl hij mij aankeek. En dus gaf ik hem De Stille Miauw.

Verderop in dit boek bespreek ik dit fenomeen in een apart hoofdstuk, hoe het gedaan wordt en wanneer het gedaan moet worden om effectief te zijn.

Het gebruik van De Stille Miauw was nu vooral zo effectief omdat ik de hele tijd had lopen schreeuwen en miauwen.

Het effect was zoals verwacht; de man werd helemaal week en vroeg hulpeloos: “Maar wat wil je dan Kitty?”

Hij kwam terug de schuur in en zei: “Is de doos niet zacht genoeg? Kijk hier heb ik een lekker dekentje om op te liggen”. Onderwijl vormde hij een deken in een soort van mandje op de grond. Ik besloot dat nu een goed moment was om te beginnen hem te trainen, dus ik sprong weer in de doos. De man pakte me op en zette me op de deken; ik sprong weer in de doos. De man werd boos en riep: “Verdorie, blijf dan maar in die doos!” en liep kwaad weg.

Ik wist dat hij nog een keer om zou kijken en toen hij dat inderdaad deed, miauwde ik een keer luid. De man zei: “Mijn hemel Kitty, wat WIL je nou eigenlijk?” Ik liet me nog een keer horen en toen kwam hij weer naar me toe lopen, pakte me uit de doos en legde de deken er opgevouwen in waarna hij mij terug zette. Dat was precies wat ik wilde en dat liet ik blijken door gelijk te gaan kneden, spinnen en rondjes draaien waarna ik ging liggen. De man stond even naar me te kijken en zei toen: “Oké Kitty, ik begrijp het” en ging terug naar het huis.

Zijn vrouw stond op hem te wachten en zei: “Waar bleef je nu toch? Je bent hartstikke lang weg geweest”, waarop hij antwoordde: “Ik dacht dat het misschien zou gaan regenen vannacht, dus heb ik de kat in de schuur gedaan. Daar kan ze dan wel blijven”.

Ha Ha Ha! Ik daar blijven! Dat was een goeie! Ik lachte mezelf in slaap...

Vervolg op pagina 34



Salem heeft een rotleven gehad. Nadat hij in het dierenasiel was beland, werd hij geadopteerd door mensen die hem uiteindelijk weer aan zijn lot over lieten. Salem belandde weer op straat. Stichting Scheldekate vond hem afgelopen jaar in de sneeuw. En dat op zijn leeftijd. Salem werd 15+ geschat. Op 15 februari bracht Stichting Scheldekate hem naar mij. Hij voelde zich direct thuis, ging lekker op de bank liggen, at goed en ging netjes op de bak. In het begin moest ik mijn eten voor hem verstoppert. Anders was het verdwenen... Gewend aan het overleven op de straat en het bij elkaar scharrelen van zijn kostje. Dat hoefde nu niet meer. Salem had een nierdieet. Oudere katten krijgen vaak last van de niertjes. Hij was geen echte knuffelkat maar kwam wel af en toe eens lekker op schoot zitten en genoot met volle teugen van de aaitjes over zijn bol. Zijn uiterlijk is zo apart, wat was hij toch prachtig.



Hij had periodes waarin hij zichzelf behoorlijk krabde. Hem in zijn mandje krijgen om naar de dierenarts te gaan was een groot drama. Uiteindelijk kwam ik erachter dat dit met simpele kattensnoepjes een hoop stress scheelde voor ons beiden. Bij de dierenarts was Salem onhandelbaar. De hoge handschoenen moesten eraan te pas komen en dan nog was onderzoeken vrijwel onmogelijk. Hij kreeg in ieder geval een prikje tegen de jeuk en ook zijn oortjes werden nagekeken. Salem bleek een oorontsteking in beide oortjes te hebben en kreeg daarvoor een zalfje met een langere werking want zelf zalven was geen optie.

En toen... Op een nacht ging ik even naar beneden om wat te drinken te pakken en merkte dat het helemaal niet goed ging met Salem. Hij viel steeds om en het leek alsof hij een epileptische aanval had. Die nacht belde ik met de dierenarts maar die kon op dat moment niets voor me betekenen, alleen als de aanvallen langer duurden moest ik terugbellen. De hele nacht bleef ik wakker om over hem te waken. De dierenarts vertelde dat het een evenwichtsstoornis kon zijn door een middenoorontsteking en Salem kreeg antibiotica. Hierna ging het een stuk beter met hem.



Helaas moest Salem enkele maanden geleden verhuizen op aanraden van de dierenarts. Lovely, een poes die door mij is geadopteerd via Stichting Scheldekate had heel veel stress. Ik zat met mijn handen in het haar. Die lieve oude Salem... Weer verhuizen...



Mijn moeder besloot hierop ook pleeggezin te worden voor Stichting Scheldekate en Salem in huis te nemen. Hoe rot het ook was, ik wist nu dat hij heel goed terecht zou komen en dat ik hem nog kon zien. Op 2 oktober was het zo ver. Salem ging verhuizen. Natuurlijk ging ik met hem mee die dag. Eenmaal bij mijn moeder thuis ging hij eerst even op onderzoek uit. Daarna kwam hij om en om bij mij en mijn moeder op schoot en ging lekker op de vensterbank naar buiten kijken. Wat een feest! Een vensterbank had hij bij mij niet. Hij had nu zelfs een bank voor hem alleen. Het verliep allemaal super goed en ook hier voelde hij zich direct thuis.



Omdat recent het krabben weer was begonnen raadde ik mijn moeder aan naar de dierenarts te gaan. Het zouden namelijk zijn oortjes weer kunnen zijn. En jawel... Weer een prikje tegen de jeuk en zalf in zijn oortjes. Een maand later ging het weer fout. Salem viel steeds om. In overleg met Stichting Scheldekate is Salem goed onderzocht met een roesje. Dit was echt nodig omdat hij anders niet te onderzoeken was. Er bleken scheurtjes in zijn trommelvlies te zitten. Die scheurtjes kunnen door de oorontsteking komen maar er ook voor zorgen dat de ontsteking blijft terug komen. Dit was helaas het geval. Na een antibioticakuur van 20 dagen ging het weer mis.

Onlangs, 17 december 2019, moest Salem wederom onderzocht worden met een roesje. De dierenarts besloot meteen andere onderzoeken te doen en daaruit kwam dat Salem er ook nog suikerziekte bij had gekregen. Zijn oortjes waren weer ontstoken, een never ending story. Salem zou elke dag 2 keer geprikt moeten worden en de oortjes gezalfd. Een onmogelijke opgave die voor ontzettend veel stress bij hem zou gaan zorgen. Salem is echt een schat, het probleem is alleen dat wanneer iets moet, hij dat gewoonweg niet accepteert. In overleg met de dierenarts en Stichting Scheldekate is besloten Salem deze lijdensweg en stress te besparen. Ik was op mijn werk en Tessa kwam naar me toe gerend dat mijn moeder aan de telefoon was met een spoedgeval. Oh nee, Salem zei ik meteen. Hoi mam... Ik heb niet zulk goed nieuws over Salem... Hij moet ingeslapen worden... Om half 4 kwam ze me met een vriendin ophalen. Salem was al bij de dierenarts. Die hadden hem al in slaap gebracht om hem de enorme stress te besparen. Hij lag op de tafel, op een handdoekje. Hij reageerde nog wel een beetje. Ik hou van je Salem. Zijn bekje bewoog. De dierenarts liet ons nog even alleen met Salem, zodat we goed afscheid konden nemen. We hebben tegen hem gesproken, hem gekust, geaaid... En toen kwam het vreselijke moment. Het allerlaatste prikje. We bleven bij hem tot de allerlaatste adem en hebben hem begraven. Dankzij Stichting Scheldekate heeft Salem nog bijna een jaar kunnen genieten van de liefde en huiselijke warmte. Natuurlijk had ik hem nog veel meer mooie jaren gegund maar het mocht niet zo zijn. Rust zacht lief mannetje. We houden van je.

Nieuwe rubriek:

Hoe is het nu met Estrella ?



door Nancy Bal

Zoals de meeste volgers van Stichting Scheldekat wel weten, is Estrella eind september gevonden op het parkeerterrein van een ziekenhuis.

Dit meisje was uitgemergeld. Duidelijk een geval van dumpen. Want ze was absoluut niet bang, heeft nog nooit geblazen of uitgehaald. Integendeel, ze is lief en super aanhankelijk. Haar leeftijd werd op zo'n 7 weken geschat maar haar gewicht zat op de leeftijd van 4 á 5 weken, namelijk nog geen 600 gram.

In eerste instantie is ze opgevangen door een pleeggezin dat in de buurt woont. Daar heeft ze haar buikje goed vol gegeten. Ik kreeg haar een paar dagen later. Ze wilde niet eten en drinken, alleen maar op schoot liggen of op een kruik met een deken.

Ze was er zo slecht aan toe dat we haar 's nachts niet alleen durfden te laten. De andere poezen slapen in de poezenkamer. Estrella, ook wel Essy, sliep tussen ons in.

We voedden haar om de twee uur met een spuitje, alles wat ze wilde kreeg ze, we maakten alles voor haar, als het maar voedzaam was.

We hebben drie keer met spoed bij de dierenarts gezeten. Omdat ze zo enorm verzwakt was, konden de artsen de eerste keer niet meer voor haar doen dan oppepende medicatie geven en medicatie waardoor haar misselijkheid afnam en eetlust toe zou nemen. De tweede keer was ze al wat aangekomen en kon ze aan haar twee antibioticakuren beginnen.

Gelukkig sloegen deze goed aan. Ze was nog steeds rustig en spelen deed ze niet, maar ze at en dronk, dat was voor nu het belangrijkste.



Het ging echt de goede kant op. Tot de laatste dag van oktober... Beide Scheldekatjes zouden de volgende dag hun laatste inenting krijgen. Helaas toen ik uit mijn werk kwam, had Essy alles onder gepoept (diarree) en gespuugd. Dit kon alleen van Essy zijn, ze lag weer als een zielig hoopje op een dekentje terwijl de andere katjes aan het dollen waren.

Gelukkig mochten we direct naar de dierenarts komen. Zij besloot een echo te maken, ze had een TE bolle buik. De echo toonde gelukkig geen ernstige afwijking aan, maar liet wel zien dat ze een fikse maag/darmontsteking had. Arme Essy...

Met een wederom een flinke hoeveelheid medicatie terug naar huis, waar ze eigenlijk heel snel opknapte. Binnen een week was ze weer de oude.

Eindelijk volledig hersteld en wat is ze bijzonder♥.



Buiten dat ze een prachtig getekend kopje heeft, is haar vacht helemaal bijgekomen. En zo mooi en zacht. Zoals ze van buiten is, is ze ook zeker van binnen. Zelden zo'n lief poesje gezien als Essy. Haar karakter is buitengewoon. Ze is lief en sociaal. Ligt het liefst bij je op schoot.

Het enige waaraan je kunt merken dat ze zo ziek is geweest, is dat ze niet goed tegen druktes kan. Als er visite komt dan gaat ze boven liggen, lekker weggekropen het liefst. En dus niet omdat ze bang is, maar het is haar dan echt te druk.

Ze kan goed overweg met de hond, zolang hij maar niet wild doet. Neuzen gaat prima, maar ze is gewoon bedachtzaam en heel rustig. Adoptanten die haar in huis krijgen, tja die moeten wel héél bijzonder zijn. Ze verdient een liefdevol en rustig gouden mandje♥. Ze wordt uiteraard samen met Macarena geadopteerd, en zij maakt het spelen meer dan goed.



Estrella



PIC•COLLAGE

Hoe is het nu met

Tiffy ?

door Simone van der Meiden



Op 5 oktober, de dag na Dierendag, maakte ik kennis met Donna. Een zielig hoopje haar, met de oortjes horizontaal aan haar hoofdje. Mijn hart brak toen ik haar zag. Stiekem hadden haar pleegouders bij Scheldekat, Rens en Jill, dit al voorzien. Ze stelden me niet voor niets aan Donna voor.

En zo reed ik een week later opnieuw naar Vlissingen, om dit keer terug te keren met ons mooie meisje. Van Marleen mocht ik haar een nieuwe naam geven en zo is Donna Tiffy geworden.

Na thuiskomst is Tiffy eerst in een grote bench gegaan zodat ze kon wennen aan de geluidjes, de geuren en haar nieuwe huisgenootjes: Wessel en Boris van 17 jaar en Boyka van 4 jaar, ook allemaal rescue katjes.

Ach, wat was ze bang de eerste dagen, vooral voor mij.

Naar haar pleegbroers was ze erg nieuwsgierig en na een paar dagen was Tiffy in de bench aan het donderen en Boyka buiten de bench. Het vertrouwen in de heren groeide met de dag en daardoor groeide haar vertrouwen ook

Hoewel ik nog het aller engste van de wereld voor haar was, werd het tijd om de deurtjes van de bench open te zetten. Voordat ik het door had wandelde er een plumeau door de woonkamer met 3 heren erachteraan en ze is de bench nooit meer in gegaan..



De eerste nacht los in de woonkamer heeft ze samen met Boyka (de rode) lopen donderjagen en de woonkamer aangepast naar haar smaak: mandjes en dekens waren verslept naar de plekjes die zij fijn vond. Ik sliep uiteraard in de woonkamer, maar van slapen is die nacht weinig terecht gekomen.

Inmiddels is Boyka echt haar maatje geworden, 's nachts spelen ze en verbouwen ze de woonkamer en overdag genieten ze van het zonnetje.

Als de verwarming aan staat dan kruipt ze lekker met de heren in de hangmatjes aan de radiator om van de warmte en het gezelschap te genieten.

Beetje bij beetje word ik ook minder eng. Vooral mijn voeten zijn erg eng, maar zodra die op de bank zijn komt Tiffy uit haar holletje en durft ze rond te lopen, te eten, te spelen met een hengel en durft ze bij me in de buurt te komen.

Na 10 weken ben ik ontzettend trots op ons meisje dat met haar winterjas aan mooier en mooier wordt.

Hele fijne feestdagen en een gezond 2020 namens:

Tiffy, Boyka, Boris en Wessel en Simone.



Tiffy



Hoe is het nu met

Rambo ?

door Marion Minderhout



Hij zwierf 3 à 4 jaar op een camping en kon goed bedelen en zielig miauwen. De camping is inmiddels helemaal ontmanteld en Rambo was de wanhoop nabij. Niemand meer die zijn dikke buikje wilde spekken en geen caravan waar hij onder kon slapen.

We hebben hem onlangs gevangen en gecastreerd en nu zat hij daar, in een ren... Niet meer buiten beschutting en eten zoeken. Hij vond het maar niets, hoewel hij volop te eten kreeg en droog zat. Op een dag kwamen er mensen naar hem kijken, ondanks z'n stempel van zwerfkat en de vraag hoe hij gaat reageren binnen? Ze hadden overal gezocht naar zo'n kater en dachten dat dit weleens hun nieuwe huisgenoot kon worden.

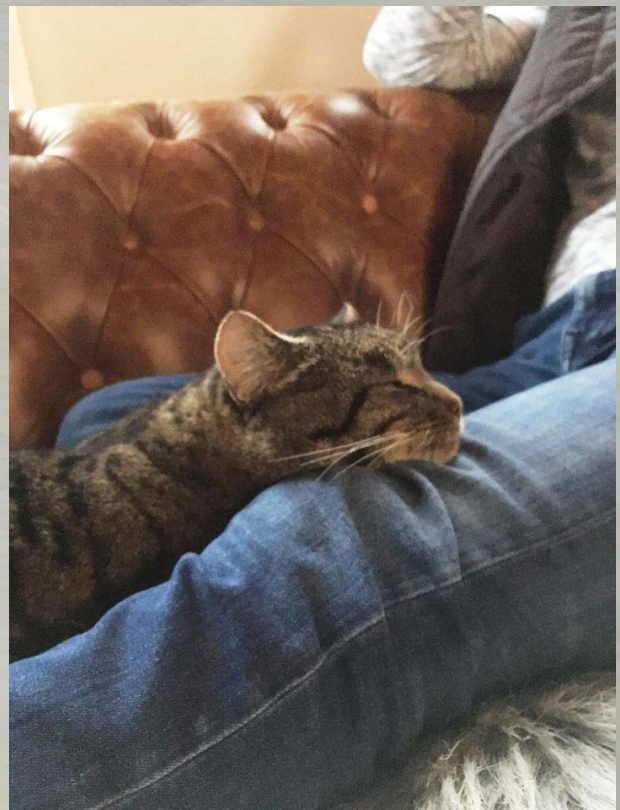
En ziedaar, zodra ze binnen kwamen, kwam hij uit z'n huisje gerend, kopjes geven tegen de tralies, pootjes trappelen, mauwen. Ongelooflijk. Het was echt ontroerend, hij had z'n personeel uitgekozen! Gelijk een match, en de volgende dag opgehaald.

Instructies: zet 'm eerst in een kamer apart en kijk hoe dat gaat. Duimen, duimen dat het goed gaat... Vervolg: hij was gelijk heer en meester in huis, hoefde niet apart! Hij genoot met volle teugen, wilde wel op zijn tijd aangehaald worden.

Nu is hij is de lieveling van de familie, en ziedaar hij ligt zelfs op schoot. Doet net alsof hij daar altijd heeft gewoond, wordt natuurlijk wel verwend!

Hij wil helemaal niet naar buiten, vindt het prima binnen.

De foto's spreken voor zich!
(eerste foto is van dag 1)



Hoe is het nu met Fliepje ?

door Marion Minderhout



Op een locatie liep een zwervpoes met 4 kittens. Ze had haar kittens al best groot gebracht, op zich een prestatie! Na de melding zijn haar 4 kittens gevangen en opgevangen in een gezin van een vrijwilligster.

Na een week werd ook de moederpoes gevangen en gelijk gesteriliseerd. Nu was de vraag: moet ze terug als 'wilde zwervkat', of kon ze naar haar kittens en later voor adoptie in aanmerking komen? Twijfels. Wegens ruimtegebrek stond ze in een bench in de gang.

Hm, bij het eten erin zetten, blaast ze. Maar niet overtuigend, dus geprobeerd om haar te aaien (alvast de pleisters met betadine klaargelegd 😊).

En ziedaar, eerst blazen en toen spinnen!

Hoera! Ze kan naar haar kittens!



Bartje

door Marleen Drijgers en Linda Lodder



Op een namiddag in juni kwam er een melding binnen van een mevrouw die aan de rand van een klein Zuid-Bevelands dorp woont. Vanaf 's morgens 6.30 uur zat er een kitten bij haar in de tuin en het wilde bij haar naar binnen. Helaas was de mevrouw allergisch voor katten dus ze wilde het katje niet in huis halen. Ze gaf het een theedoek om eronder te schuilen voor de regen, maar dat begreep die kleine niet en ging ernaast zitten. Het kitten was van niemand uit de straat noch van iemand uit het dorp. Niemand was een kitten kwijt. Omdat het daar toch niet nog langer kon blijven zitten werd Scheldekate gebeld. Het was die dag koud en regenachtig dus we maakten haast om het kitten op te halen. Toen we arriveerden bleek het inmiddels bij de burens binnen te zijn omdat ze het niet langer konden aanzien dat een kitten urenlang in de regen zat. Het kitten van een week of 8 reutelde met wat spuug rond zijn bekje. We dachten aan niesziekte en namen hem snel mee naar de dierenarts. Dierenarts Bart had dienst en hij beluisterde de longetjes die gelukkig schoon waren. Het kitten pruttelde wat en een beginnende verkoudheid door een hele dag in de regen lag voor de hand. Dierenarts Bart merkte verder op dat er iets raars was met het linker oogje van het kitten. Dat oogje reageerde niet zoals het moest en volgens Bart was dat niet het gevolg van een beschadiging in het oog, maar van een val of stoot. Op dat moment rinkelde er nog geen alarmbel want hij had toch nog een ander oog waar hij goed mee kon zien? Omdat het kitten nog geen naam had, noemden we hem Bartje, naar de dierenarts. Kitten Bartje kreeg een prikje en een pipet Stronghold voor kittens tegen vlooiën en wormen.





Hij was een schattig, lief en makkelijk kitten dat niet tegenspartelde en na de dierenarts brachten we hem naar een pleeggezin waar hij liefdevol werd ontvangen. Na een uur kwam er echter een zeer verontrustend telefoontje van het pleeggezin. Bartje had stuipen gekregen en die hielden niet op! Dus direct naar de dichtstbijzijnde dierenarts die avonddienst had. Deze dierenarts nam Bartje op in de kliniek ter observatie. De dierenarts had dit nog nooit eerder zo gezien. Stuipen werden afgewisseld met een afwezige, bijna levenloze conditie. Deze sympathieke meelevende dierenarts zei eerlijk dat hij niet wist wat te doen en ook moeilijk een diagnose kon stellen. Meer onderzoek was nodig en dat kon alleen in de Veterinaire Universiteitskliniek van Gent of Utrecht.

Gent was voor ons dichterbij; slechts een uur rijden. Na een kort telefonisch gesprek mochten we komen en werd Bartje met spoed opgenomen. Al snel werd duidelijk wat er met Bartje aan de hand was. Uit röntgenfoto's bleek dat Bartje barsten in zijn schedeltje had. Een CT-scan liet vervolgens een grote bloeding zien onder de schedelbarst en dat hematoom drukte tegen zijn hersentjes, met ernstige epilepsie als gevolg. Gelukkig kreeg het team neurologen van de Gentse Universiteitskliniek de epilepsie van Bartje snel onder controle met medicatie. De diagnose was gesteld, maar een prognose was moeilijker. De neurologen hadden zulk ernstig letsel bij een levend katje nog niet eerder gezien. Meestal is zulk letsel dodelijk, maar Bartje leefde nog en hoe! Nu de epileptische aanvallen onder controle waren gedroeg Bartje zich voorbeeldig. Hij knuffelde graag en was een allerliefste schat. Daarnaast at en dronk hij goed en alle dokters en assistenten hielden van hem. Omdat vervolgonderzoek nodig was met een MRI-scan hebben we via Facebook geld ingezameld. Aan onze oproep werd massaal gehoor gegeven en we zijn erg dankbaar dat we die ruim 3000 euro aan dierenartskosten daarmee konden betalen. We kunnen gerust zeggen dat Bartje het allerduurste Scheldekatje ooit is geworden.





Uiteraard kan men zich afvragen of het verantwoord is om zoveel geld uit te geven aan een kitten, want inmiddels zijn de kosten nog verder opgelopen. Voor dat bedrag kunnen immers zoveel meer katjes voedsel en hulp van een dierenarts krijgen? Wij wisten echter niet van te voren hoeveel het zou gaan kosten en we vonden dat wie A zegt ook B, de B van Bartje, moet zeggen. We konden het gewoon niet over ons hart verkrijgen om de behandeling en het hopelijke genezingsproces van die lieve Bartje halverwege af te breken d.m.v. een dodelijke injectie.

Toen Bartje stabiel was en epileptische aanvallen uitbleven mocht Bartje naar 'huis'. Hij werd liefdevol opgenomen in een pleeggezin en kreeg alle zorg en aandacht die nodig was. Hij moest 3x per dag een drankje en 2x per dag een pilletje. Bartje was inmiddels geen 8 weken oud meer en groeide in rap tempo want er mankeerde niks aan zijn eetlust. Met zijn levenslust was ook niks mis want hij speelde graag. Toch ging het opnieuw fout. De epileptische aanvallen kwamen terug, zij het in minder ernstige mate. Opnieuw gingen we met spoed naar de Universiteitskliniek in Gent. Bloedonderzoek en een nieuwe CT-scan volgde. Door het groeiproces van Bartje bleken de barsten in zijn schedel genezen en goed dichtgegroeid. Het bloed was eveneens opgelost, maar vocht had zich opgehoopt op een plaats in de hersenen waar het niet weg kon. Daarnaast had de druk van de bloeding tevens littekens veroorzaakt. En omdat Bartje gegroeid was en veel zwaarder was geworden moest zijn medicatie worden verhoogd in overeenstemming met zijn gewicht. Gelukkig had de verhoging van zijn medicijnen direct het gewenste resultaat. De aanvallen stopten tot onze grote opluchting. Zolang Bartje in de groei is moet er om de 6 weken bloed worden afgenomen om te zien of zijn bloedspiegel goed is met de juiste dosis medicatie.





Bartje is nu 8 maanden en heeft sindsdien nog een keer een terugval gehad met tics zonder het bewustzijn te verliezen en toen bleek zijn bloedspiegel veel te laag. Hij was inmiddels ook al 4 kilo en een hele kilo aangekomen sinds de vorige meting. Hij moest dus meer innemen van zijn drankje en een kwart pilletje erbij. Na de aanpassing van zijn medicatie gaat het weer goed met Bartje en hij is vorige week zelfs gecastreerd! Bartje is zo braaf, als hij bij de dierenarts komt dan gaat hij lief op de tafel liggen in afwachting van wat komen gaat, zo aandoenlijk. De dierenartsen en assistenten zijn allemaal gek op hem! Hoe de toekomst van Bartje eruit gaat zien weten we nog niet. Hij woont in een rustig pleeggezin en moet in ieder geval op tijd zijn medicijnen krijgen en af en toe bloedonderzoek om zijn bloedspiegel te controleren. Misschien kan zijn medicatie ooit worden afgebouwd, misschien ook niet, de toekomst zal het leren. Wat we wel weten is dat hij een vrolijk ventje is en graag in je buurt. De ballenbaan is zijn favoriete speelgoed. We zoeken voor Bartje een rustig thuis zonder kinderen of drukte van veel andere dieren, met een afgesloten tuin of kattenren. Voorlopig doen we er alles aan om hem een goed en gelukkig leven te geven. Dat verdient Bartje want hij is een ontzettend lief en dapper bikkeltje.



Shaolin en TaiChi

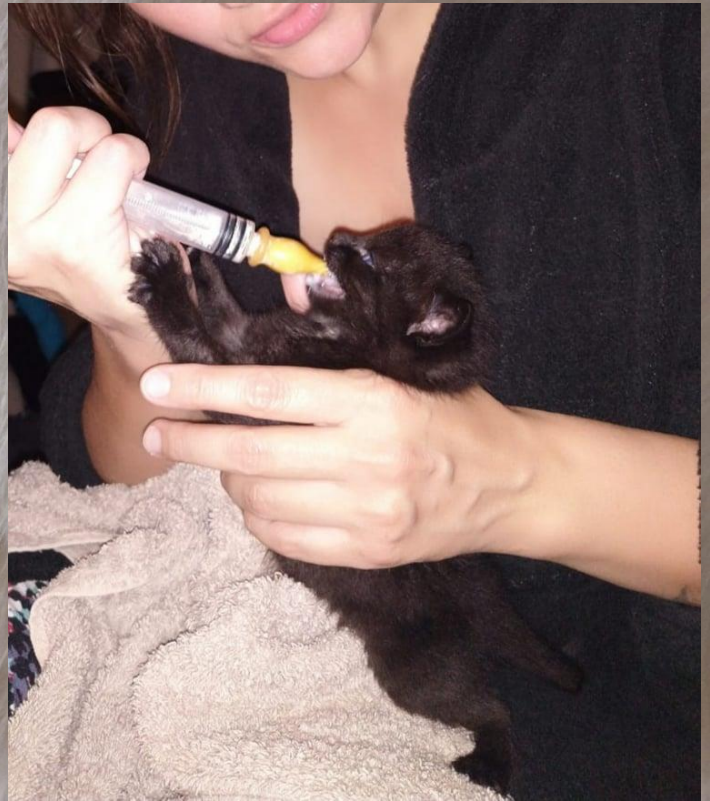
Door Natascha Poposka-de Bats



In augustus ben ik moeder geworden. En in oktober nog een keer. Althans, zo voelde het toen Laura en Amanda ineens een berichtje stuurden of ik misschien twee zwarte fleskittens van ongeveer 3 weken oud wilde opvangen. Vier broertjes en zusjes waren al naar twee andere pleeggezinnen.

Eigenlijk dacht ik even te wachten met de volgende opvang – de baby pas 2 maanden, gebroken nachten en dagen vol... tja, vol baby. Maar het raakt mij, als verse moeder, want deze kittens zijn verstoten door hun eigen moeder. Ik kijk mijn man smekend aan met de grootste ogen die ik kan maken. Met een diepe zucht probeert hij de logische kant van mijn hersenen aan te spreken, maar die is ergens tijdens de zwangerschap toch verdwenen. Ik voed op dat moment om de 2 à 3 uur ons mensenkindje, ook 's nachts, en ben fysiek nog niet in topconditie. 'Het kan, maar ik kan je niet helpen naast mijn fulltime baan', waarschuwt hij. Ok, helemaal mijn verantwoordelijkheid, ik ga snel akkoord en stuur gauw een berichtje terug. Breng ze maar hier! Mijn man kijkt mij met een zucht aan. 'Na ja' zegt hij, 'ik kan je één van je dromen niet ontzeggen toch...?' Wat ben ik een bofkont...

Ze komen die oktoberavond met alle benodigdheden en ik krijg instructies mee voor het voeren. Aan hoe ze aan die fles zuigen, zie ik meteen dat het kleine vechtertjes zijn. Eentje is iets groter dan de ander (en dat blijft heel constant een verschil van 100 gram, tot de dag van vandaag). In het begin is dat toch een heel groot verschil, de een rond 250 gram en de ander 350 gram.



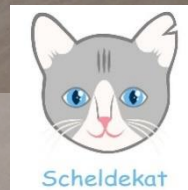


Mijn mama instincten kunnen hun hongerkreetjes niet weerstaan, ik smelt helemaal. We hebben als pleeggezin de eer om de kittens namen te geven. Het voelt ook als een grote verantwoordelijkheid! Na lang nadenken en de lijst met namen van bestaande pleegkatten goed doorspitten, waren wij het eindelijk eens. Shaolin en TaiChi – beide hebben als filosofie dat je je tegenstanders of uitdagingen kan overwinnen met innerlijke kracht, doorzettingsvermogen en levensenergie (chi). En deze twee zusjes verdienen gelijk de hoogste onderscheiding in vechtsport, de 'zwarte band' 😊!

Het zijn een paar pittige weken, om de 3 uur flessen, ze warm houden, leren de kattenbak te gebruiken... maar wat leren ze snel! Natuurlijk af en toe een ongelukje naast de bak maar ja, toch knap om binnen een paar dagen zindelijk te worden. Mijn mensenbaby doet het ze niet na, haha. Elke dag weeg ik ze, om in de gaten te houden dat ze genoeg aankomen. Chi heeft het iets moeilijker en schommelt veel in gewicht. Maar toch blijft ze doorgaan. Ze pakken gelukkig goed de fles, en het is zo aandoenlijk hoe die oortjes bewegen tijdens het drinken. Mijn dagen bestaan tijdelijk uit voeden en knuffelen met 3 baby's – ze worden liefkozend mijn drieling genoemd. De mensenbaby is ook erg geïnteresseerd in de kleine zwarte bewegende dingetjes. Hij lacht zelfs naar ze als ik ze wat dichterbij laat zien.

Op een gegeven moment willen ze niet altijd de fles meer en eten ze liever wat vleesmousse. Af en toe vinden ze het nog wel gezellig. Vooral Chi gaat dan lekker draaien en kroelen op schoot. Ze maken duidelijk een transitie naar vaster voedsel. Mijn tweeling wordt groot! Opeens merk ik dat ze vreemde ontlasting hebben en iets minder eetlust hebben. Ik vertrouw het niet helemaal en neem ze mee naar de dierenarts waar ze gelijk een kuurtje krijgen. Ze vinden de medicijnen vreselijk! Zo'n reactie heb ik van ze nog nooit gezien. Ze moeten het vaak krijgen, dus ik maak een soort slabbetje met een theedoek zodat ze niet kunnen tegenstribbelen. Daarna geef ik ze een heerlijk stukje gekookte kip. Gelukkig werkt dit erg goed, door de lekkere kip in de buurt te houden zijn ze even afgeleid en kan ik na het vieze spul de smaak weg 'spoelen' met wat lekkers. Langzaam krabbelen ze weer op, tot mijn grote opluchting.





Intussen zijn ze heel goed gegroeid en zijn ze vol levensenergie en nieuwsgierigheid. Ze rennen dolblij door de woonkamer, spelen met elkaar en alles wat maar wiebelt of wappert. We moeten enorm lachen, wat kunnen ze hilarische taferelen uitspoken. En soms zijn het ook echt boefjes die niet luisteren en grenzen opzoeken. Hun persoonlijkheden worden steeds duidelijker. Chi - met een wit vlekje op de borst, een slag gekrulde staart en zoete blik met grote ogen - was vanaf het begin al een schootkatje. Liggend op haar rug met buikje omhoog, alsof ze wist hoe onweerstaanbaar ze daarmee werd. Ze geeft ook kopjes aan mijn kin, en af en toe probeert ze eraan te knabbelen. Lin - met iets spitser snoetje, tikkeltje ondeugende blik en wat grijzere vacht met streepjes - ligt graag gedrapeerd op mijn schouder. Soms komt ze heel hard aanrennen en gaat dan spinnen in mijn oor. Ze zijn ook gek met elkaar en liggen graag samen in de mand van de krabpaal (op aaihoogte), hoewel ze langzaam te groot worden om het te delen. Nu steken er hoofdjes en pootjes over de rand, maar zoals altijd met katten en krappe zitplekjes 'if it fits, I sits'!



Binnenkort mag ik een stukje schrijven om een gouden mandje voor ze te zoeken. Ergens voel ik me trots op hoe mooi ze zijn gegroeid en hoe goed ze het doen. Daarmee is het eerlijk gezegd ook vreselijk moeilijk om afscheid te nemen. Maar ik probeer mijn eigen gevoelens aan de kant te zetten en denk aan wat voor de kittens het beste zal zijn. Een ruime plek met wat oudere kinderen om mee te spelen en ravotten om hun energie kwijt te raken misschien? Onze baby is gek op ze, en ze zijn zo makkelijk maar het zal even duren voordat hij echt interactief is (en gecontroleerd kan aaien). Ik kijk mijn man weer aan met grote ogen. Maar dit keer kan hij ook niet logisch nadenken. Hij is ook helemaal betoverd door de kittens. Tja, dat is het gevaar van pleeggezin zijn, maar het is ook zo mooi dat het gebeurt – allemaal een teken van hoeveel geluk en liefde je er voor terug krijgt.



Daar lig je dan verlaten en alleen
In het donker en nat op de steen
Niemand die je hoort en ziet
Je hebt veel pijn en verdriet

Door donker, nat en kou begin je te rillen
Door elke regenspat op je lichaam ben je aan het trillen
Je wordt moe en je kan niet meer vechten
Dit is de reden waarom je je aan niemand wilt hechten

Daar komt alweer een auto aan
Maar het lukt je niet meer om op te staan
De kracht is uit je verdwenen
Ondanks alle auto's die langs je verschijnen

Maar wat deze auto doet is raar
Ze stopt en maakt een gebaar
Je hoort haar zeggen: "Ach dit kleintje is dood!"
We leggen hem in ieder geval aan de kant in de goot

Twee warme handen vormen zich om je heen
Nu besef je ik ben niet alleen
Deze warmte geeft je een beetje kracht
Ondanks deze koude, donkere, regenachtige nacht

Je begint een beetje te bewegen
Dat had je de vorige minuut verzwegen
De vrouw zegt verschrikt: "HIJ LEEFT!"
Ik voel dat hij leeft"

Je wordt in de auto meegenomen
Van deze warmte heb je de afgelopen tijd alleen maar
kunnen dromen
Ondertussen werd Scheldekate gebeld
en dit verhaal werd verteld
Je komt bij iemand in een huis terecht
Is dit wel echt?



Er is warmte, liefde en eten
Maar je bent nog niet alle pijn vergeten
Helaas doet je voorpootje het niet meer goed
en die pijn in je oor is ook niet zoet

Je vertrouwt degene die eten geeft
Maar ook ik zie dat je bij andere beeft
Er is maar een klein beetje vertrouwen
Maar we willen graag nog meer van je gaan houden

Maar daar is dan die ene dag
dat de visite jou zag
Je begon op zijn schoot gelijk te spinnen
En je begon direct zijn liefde te winnen

Het was een mooie bijzondere klik
Dus ik liet je los met een traan en een snik
Zij zullen jou al hun liefde geven
En blijven bij jou voor de rest van jouw leven

Je krijgt alleen maar meer vertrouwen
En de mens zal je steeds minder benauwen
Je bent samen met Storm in een liefdevol huis
Het is daar zeker weten pluis.



Moortje / Ula

Door Natasha Poposka de Bats



Moortje zwierf op een camping op Noord Beveland en een medewerker zou haar en haar kittens wel even komen 'opruimen'. De campinggasten hebben die medewerker toen de verkeerde kant op gestuurd en Marleen van Scheldekat benaderd. Dezelfde middag werden ze allemaal door Marleen gevangen met hulp van Amanda en Marion. Ze is geadopteerd door een pleeggezin van Stichting Scheldekat.

Natasha schreef:

Daar is ze dan. Een jaar na verlies van onze geliefde Choma, komt een Scheldekatje, Moortje, bij ons wonen. We kozen weer bewust voor een volwassen poes die wat meer tijd nodig heeft. Net als Choma 16 jaar geleden, was Moortje bij een camping achter gelaten met haar kittens. Ze heeft een hele mooie start gehad bij Ilja, het pleeggezin waar ze na haar vangst is gekomen en nu hopen wij dat ze heel gelukkig mag worden in ons gezin.

In overleg met Marleen waren we eerder al langs geweest om te kijken hoe ze zou reageren op ons mensen-kitten D. en dat zag er positief uit. We hebben haar omgedoopt naar 'Nebula' of 'Ula' in het kort, omdat haar ogen net zo prachtig zijn (een nebula is een nevel- of gaswolk in het heelal). Maar zoals schrijver T.S. Eliot in zijn gedichten schrijft, hebben poezen maar liefst 3 namen nodig. Dus we vergeten haar eerste naam zeker niet hoor...

Zo bijzonder om te ontdekken dat haar geschatte verjaardag 1 jaar en 1 dag voor die van D. valt, op 1 augustus 2018. Ze zit nu tijdelijk in de kamer van D. (hij slaapt toch bij ons) om rustig te wennen (voordat de 2... of 3 kleine draakjes haar overvallen hihi). We hebben al lekker gekroeld en onze eerste pets gekregen hihi maar zonder nagels valt het best mee. Ze praat tegen mij als ik luiers sta op te hangen, of even wat sokjes kom pakken... Zo gezellig, ik kan wel huilen van geluk.

Welkom lieverd!



Winter 2019



33

De Stille Miauw

een handleiding voor kittens, zwerv- en thuisloze katten



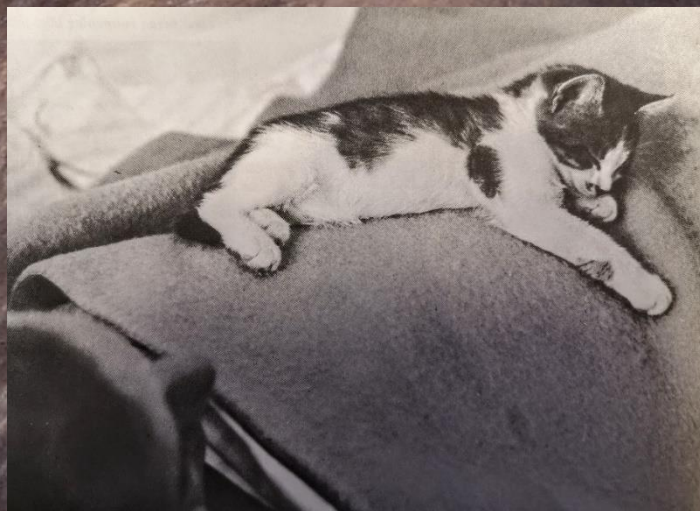
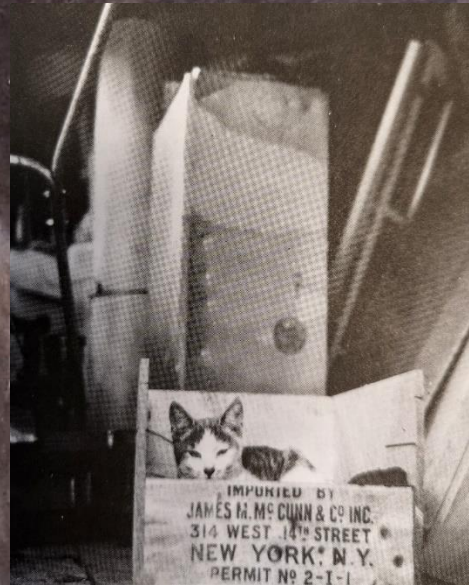
Vervolg

Ik sliep die nacht heerlijk op het dekentje in de doos, in de wetenschap dat ik de volgende avond de man definitief voor me zou winnen.

Het was een warme, zwoele Zomeravond en ik zat op schoot bij de vrouw die aan het naaien was terwijl ik het haar moeilijk maakte door kopjes te geven tegen de hand waarin ze de naald vast had en met mijn pootje naar de draad te slaan (verderop in dit boek ga ik hier dieper op in).

De man zat zoals gewoonlijk in de stoel de krant te lezen; ik sprong van de schoot, rekte me eens lekker uit en ging voor de man zitten en keek op naar hem. Hij deed net of hij het niet zag, maar uiteindelijk legde hij zijn krant weg en zei: "Wat wil je Kitty?"

Ik gaf hem de complete behandeling – de grote 'Hallo', door langs zijn enkels te strijken. Zoals ik verwachtte smolt de man zichtbaar. Hij zei: "Och klein schatje, wil je bij mij op schoot?" Terwijl hij dat zei pakte hij me op, zette me op zijn knieën en begon me te aaien en onder mijn kin te kriebelen. Ik zette mijn spinmotor en mijn charme aan en zette alles in, ik rolde op mijn rug op zijn schoot, knuffelde zijn arm en gaf zijn hand een paar likjes. Ik legde het er zo dik op dat je er plakjes van kon snijden.



Natuurlijk had dat het gewenste effect en hij begon allerlei lieve woordjes tegen me te fluisteren, terwijl hij triomfantelijke blikken wierp naar zijn vrouw, die verder ging met naaien en wijselijk niets zei. Toen ineens een bliksemschicht de nacht doorkliefde gevolgd door een ratelende donderslag en het begon met plenzen. Ik kromp ineen en verborg mijn kopje tegen het lijf van de man die me het huis in droeg terwijl hij zei: "Stil maar schatje, het is alleen maar onweer. Je hoeft niet bang te zijn".



Een tijdje later was het onweer over maar het bleef regenen, de vrouw zei: “ik ga slapen, zet jij de kat buiten?” De man zei verontwaardigd: “Wat? Haar naar buiten doen, in dit weer? Ben je gek? Kijk dan, ze trilt als een rietje!”

Dat was inderdaad waar, maar het was niet zozeer van angst als van ingehouden lachten.. De vrouw haalde haar schouders op en zei: “Oké, zoals je wilt..” Maar zag ik een klein glimlachje rond haar lippen? De man haalde een zacht kussen voor me en legde dat op de grond in de keuken.

Vervolgens gingen ze naar boven, ik hoorde ze rondlopen en na een tijdje ging het licht uit. Ik hoorde de vrouw zeggen: “Je hebt de slaapkamer deur niet dicht gedaan...” De man antwoordde: “Nou ik dacht, als het onweer terugkomt of zo en Kitty wordt weer bang, dan kunnen we haar niet horen als de deur dicht is.”

Dus ging ik na een tijdje naar boven, sprong op het bed en sliep aan het voeteneind bij de man zijn voeten waar het lekker warm was.

’s Morgens maakte ik hem wakker door over zijn gezicht te lopen en met mijn pootje tegen zijn neus te tikken. Hij kwam overeind, pakte me op en zei: “Hee klein schatje! Wie heeft jou toestemming gegeven om op bed te komen?” Hij begon met me te spelen en ik legde mijn hoofd onder zijn kin en begon te spinnen.

De vrouw zei: “Schat, denk je dat het verstandig om haar op bed te laten komen?” De man gaf haar een boze blik en zei: “Hoezo? Wat is daar mis mee? Kijk nu toch eens hoe dol ze op me is en bovendien: katten zijn schone dieren toch?”

De vrouw deed er het zwijgen toe en even later zaten we gezellig met z’n allen te ontbijten waarbij ik in de nek lag van de man of op de leuning van de stoel waarop hij zat. De man keek erg tevreden en zei: “Kijk nou eens de kleine schurk, wat zou er toch in het beestje omgaan?”

De vrouw zei: “Die kleine schurk is een vrouwtje en ik denk dat ze verliefd is op je.”

Deze opmerking had een merkwaardig effect op de man, hij lachte wat ongemakkelijk, leek erg verlegen met de situatie en hij bloosde zelfs! “Ach wat” zei hij, “Ze is gewoon dankbaar dat ze tijdens die regen binnen mocht blijven!”

Ik bleef achter hem heen en weer lopen over de leuning van de stoel, wrijvend tegen zijn nek en hard in zijn oor spinnend.

Toen hij ging werken gaf hij zijn vrouw een zoen en zei hij tegen mij: “Tot vanavond Kitty” en hij kroelde me even achter mijn oren. Over zijn schouder zei hij tegen zijn vrouw: “Zorg goed voor mijn kat!” en vertrok.

Die avond na het eten, sprong ik weer op zijn schouder toen hij ging zitten lezen en bleef daar de hele avond. Plotseling legde hij het boek neer, gaapte en zei: “Ik ga slapen, kom op Kitty.”

Met geen woord werd gesproken over de schuur of de keuken, we gingen met zijn allen naar boven en naar bed.

Zo ben ik het huis binnen gekomen en heb er Mijn Huis van gemaakt.

De volgende keer zal het gaan over de gebruiksaanwijzing van mensen; eerst mannen en dan vrouwen. Belangrijk om dat apart te doen want ze vereisen een heel verschillende aanpak!

De redding van Charlie

Door Madelief, 14 jaar



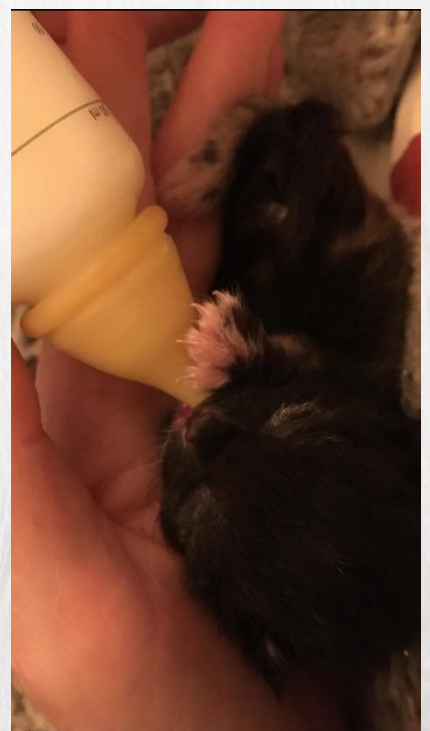
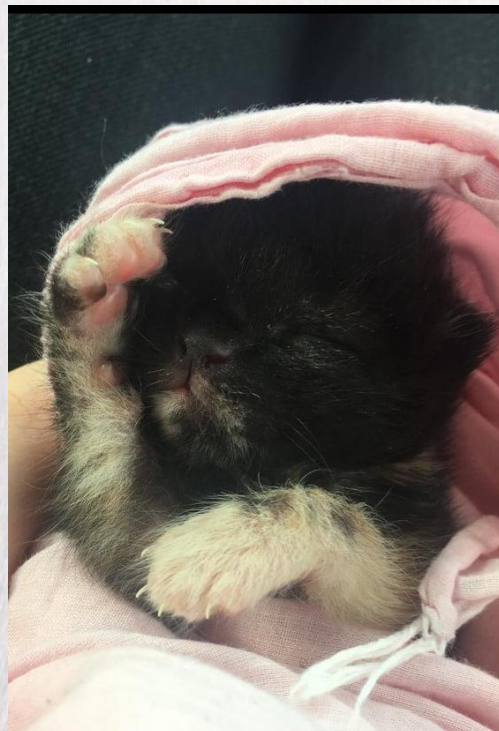
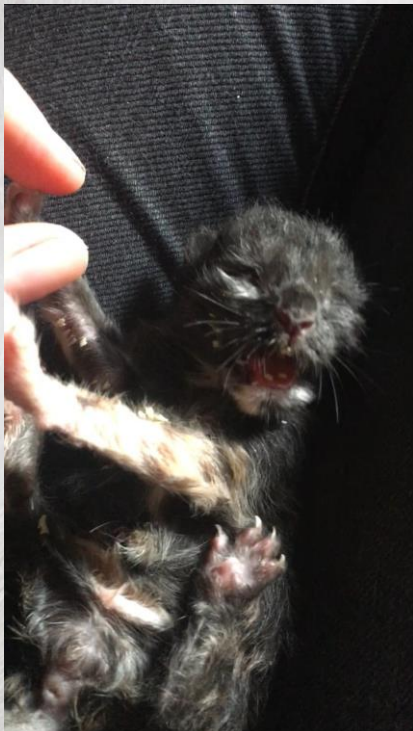
Dit is Charlie (later kreeg ze de naam Julia). Ik heb haar gevonden toen ze nog geen dag oud was. Ze lag in een plas met water en zat helemaal onder de vliegen- en vlooieneitjes. Haar moeder zal hoogstwaarschijnlijk ziek zijn geweest, waardoor ze werd verstoten. Ze was heel erg koud en ademde heel moeilijk, ook zat heel haar mond vol met de vliegen- en vlooieneitjes.

Ik heb haar meegenomen en ben zo snel mogelijk naar huis gegaan, inmiddels had ik ook al mijn moeder gebeld en er lag al een warm mandje met een kruik voor haar klaar. Toen ik haar voor het eerst de kittenmelk gaf, kwamen alle vliegen- en vlooieneitjes uit haar mond. Daarna kon ze gewoon drinken. Ook heb ik alle eitjes uit haar vacht gehaald met een vlooienkammetje.

Op 11 oktober zijn we met haar naar de dierenarts geweest. Ze was helemaal gezond! Ik kreeg de keuze om haar in te laten slapen, maar dat heb ik niet gedaan omdat ik bijna zeker wist dat ze het zou redden. Ze leek namelijk heel snel al sterker te worden. Ik ben heel blij met deze keuze!

Het kwam heel goed uit dat ik de week erna herfstvakantie had, want zo was het heel goed te doen om haar dag en nacht om de 2 uur haar melk te geven. Ze begon heel hard te groeien, ze kwam elke dag best wel wat aan en dronk heel goed!

Het was heel leuk om deze anderhalve week voor haar te zorgen. Het was ook spannend en vermoeiend, maar ze was het zeker waard!



Verkooppagina op Facebook



Sinds kort is er op Facebook een verkooppagina, waarvan de opbrengst geheel ten goede komt aan Stichting Scheldekat. De producten bestaan o.a. uit genaaide en gehaakte zakjes die gevuld worden met valeriaanwortel. Katten gaan uit hun dak van de zakjes. Vrijwilligers van de Stichting maken de zakjes.

Zoek op: Verkoop voor Scheldekat.





Colofon

SHELDEKraNT is het officiële orgaan van Stichting Scheldekat. Wij bedanken iedereen die betrokken is geweest bij de totstandkoming van deze Nieuwsbrief.

Onze speciale dank gaat uit naar de katten die belangeloos hun vachtje ter beschikking hebben gesteld t.b.v. de achtergronden.

Redactie

Frans de Roo
Marleen Drijgers
Ine Wagenaar
Ellen van Haften

nieuwsbriefscheldekat@gmail.com

Foto voorpagina: Wendy Peereboom

Foto achterpagina: Ilja Ramdhan-Karremans

